

PERUSTUSLAKIKRIISI ENGLANNISSA

„Putj Pravdy” lehden 34. numerossa, kuvatessamme mielenkiintoisia Irlannin tapahtumia, puhuimme konservatiivien peloittelemien Englannin liberaalien politiikasta*.

Noiden rivien kirjoittamisen jälkeen on ollut uusia tapahtumia, jotka ovat muuttaneet Irlannin itsehallintoa koskevan (liberaalien ja konservatiivien välisen) erillisen selkkauksen yleiseksi perustuslakikriisiksi Englannissa.

Koska konservatiivit uhkailivat, että Ulsterin protestantit „nousevat kapinaan” Irlannin homerulea (autonomiaa, itsehallintoa) vastaan, niin liberaalinen hallitus lähetti sinne tietyn joukon sotaväkeä pakottaakseen kunnioittamaan parlamentin tahtoa.

Entä kuinkas kävi?

Englannin sotaväen kenraalit ja upseerit nostivat kapinan!

He sanoivat, etteivät he ryhdy taistelemaan Ulsterin protestantteja vastaan, koska sellainen olisi ristiriidassa heidän „patriotismsinsa” kanssa, ja että he pyytävät virkaeroa!

Liberaalinen hallitus oli kerrassaan hämmästynyt tuosta armeijan johdossa olevien tilanherrojen vastarinnasta. Liberaalit olivat tottuneet lohduttamaan itseään perustuslaki-illuusioilla ja korulauseilla laillisuudesta, sulkien silmänsä näkemästä todellista voimasuhdetta, luokkataistelua. Mutta tuo todellinen voimasuhde on ollut ja tulee olemaan edelleenkin sellainen, että porvariston pelkuruuden takia Englannissa on säilynyt koko joukko esiporvarilli-

* Ks. tätä osaa, ss. 136—139. *Toim.*

sia, keskiaikaisia laitoksia sekä tilanherrain etuoikeuksia.

Aristokraattiupseerien vastarinnan nujertamiseksi olisi liberaalisen hallituksen pitänyt kääntyä kansan puoleen, joukkojen, proletaarien puoleen, mutta juuri sitä herrat „valistuneet” liberaaliset porvarit pelkäsivät enemmän kuin mitään muuta maailmassa. Ja hallitus antoi itse asiassa periksi kapinoiville upseereille suostuttaen heidät ottamaan virkaeropyyntönsä takaisin ja antaen heille kirjallisen todistuksen, ettei sotaväkeä tulla käyttämään Ulsteria vastaan.

Tuo häpeällinen tosiasia, kirjallisen todistuksen antaminen (maaliskuun 21 p:nä uutta lukua) pyrittiin salaamaan kansalta, ja liberaalien johtajat Asquith, Morley y.m. valehtelivat virallisissa lausunnoissaan mitä uskomattomimmalla ja julkeimmalla tavalla. Mutta totuus on tullut kuitenkin ilmi. Sitä, että upseereille annettiin kirjalliset lupaukset, ei ole kumottu. Nähtävästi on ollut „painostusta” kuninkaan taholta. Sotaministeri Seeleyn virkaero ja hänen salkkunsa siirtyminen „itse” Asquithille, Asquithin valitseminen uudelleen, sotaväelle osoitettu kiertokirje laillisuuden kunnioittamisesta — kaikki tuo on pelkkää virallista ulkokultaisuutta. Se kuitenkin pysyy tosiasiana, että liberaalit antoivat periksi tilanherroille, jotka olivat repineet rikki perustuslain.

Englannin parlamentissa on tämän jälkeen ollut useita hyvin kiivaita kohtauksia. Konservatiivit ovat täysin oikeutetusti pilkanneet ja halveksineet liberaalista hallitusta, mutta työväen edustaja Ramsay MacDonald, eräs kaikkein maltillisimmista liberaalisista työväenpoliitikoista, on mitä kiihkeimmin vastustanut taantumuksellisten menettelyä. „Nämä ihmiset”, hän sanoi, „ovat aina valmiit ponnistelemaan ja raivoamaan lakkolaisia vastaan. Mutta kun tuli kysymys Ulsterista, niin he kieltäytyvät täyttämästä velvollisuuttaan, sillä laki Irlannin autonomiasta kajoaa heidän luokkaennakkoluuloihinsa ja -etuihinsa”. (Irlannin tilanherrat ovat englantilaisia, ja Irlannin itsehallinto irlantilaisen porvarien ja talonpoikain itsehallintona uhkaa hieman hillitä herrojen aatelissukuisten lordien rosvoamishalua.) „Nämä henkilöt”, R. MacDonald jatkaa, „ajattelevat vain sitä, että pitää sotia työläisiä vastaan, mutta kun tulee kysymys siitä, että rikkaat ja omistavat luokat on

pakotettava kunnioittamaan lakia, niin he kieltäytyvät täytämästä velvollisuuttaan”.

Tällä tilanherrain kapinalla Englannin „kaikkivoipaa” (kuten liberaaliset pölkkypäät, varsinkin liberaaliset oppineet olivat luulleet ja miljoonia kertoja sanoneet) parlamenttia vastaan on erittäin suuri merkitys. Vuoden 1914 maaliskuun 21 päivä (vanhaa lukua maaliskuun 8 päivä) jää maailmanhistoriallisen käänteeseen merkkipäiväksi, jolloin Englannin aatelissukuiset tilanherra-lordit särkivät pirstaleiksi Englannin perustuslain ja Englannin laillisen järjestyksen antaen loistavan luokkataisteluojetuksen.

Tämä opetus juontui siitä, että liberaalien puolinaisen, ulkokultaisen, teennäisesti reformistisen politiikan avulla ei voitu lieventää Englannin proletariaatin ja porvariston välisten ristiriitojen kärkevyttä. Tämä opetus on oleva hyödyksi koko Englannin työväenliikkeelle; työväenluokka alkaa nyt kiireesti ravistella itsestään pois filisterimäistä uskoa siihen paperipalaseen, jota sanotaan Englannin oikeusjärjestykseksi ja perustuslaiksi ja jonka Englannin aristokraatit ovat koko kansan nähden repineet siekaileiksi.

Nämä aristokraatit ovat menetelleet kuten *oikeistovallankumoukselliset* ja ovat siten repineet rikki kaikki sovinnaisuudet, kaikki verhot, jotka estivät kansaa näkemästä luokkataistelun epämiellyttävän, mutta eittämättömän todellisuuden. Kaikki ovat nyt nähneet sen, mitä porvaristo ja liberaalit salasivat ulkokultaisesti (he ovat ulkokultaisia kaikkialla, mutta tuskinpa missään ulkokultaisuus on päässyt niin pitkälle ja ilmenee niin hiotussa muodossa kuin Englannissa). Kaikki ovat nyt nähneet, että salaliittoa parlamentin tahdon murtamiseksi oli valmisteltu jo kauan. Todellinen luokkaherruus on ollut ja tulee olemaan parlamentin *ulkopuoella*. Edellä mainitut keskiaikaiset laitokset, jotka olivat jo kauan olleet toimeettomina (oikeammin sanoen olivat olleet ikään kuin toimeettomina), alkoivat nopeasti toimia ja osoittautuivat parlamenttia *voimakkaammiksi*. Sitä vastoin Englannin pikkuporvarilliset liberaalit työläisiä tuodittavine puheineen reformeista ja parlamentin mahtavuudesta osoittautuivat todellisuudessa nolliksi, sätkynukeiksi, joita pannaan liikkeelle kansan puijaamiseksi, mutta joilta *valtaa pitävä* aristokratia pani heti „*suun kiinni*”.

Kuinka paljon kirjoja ovatkaan kirjoittaneet eritoten Saksan ja Venäjän liberaalit Englannin laillisen järjestyksen ja sosiaalisen rauhan ylistämiseksi! Onhan tunnettua, että Saksan ja Venäjän liberaalien historiallisena kutsumuksena on palvoa orjamaisesti sitä, mitä luokkataistelu on saanut aikaan Englannissa ja Ranskassa, ja julistaa tuon taistelun tulokset „luokkien yläpuolella” olevan „tieteen totuudeksi”. Vaikka todellisuudessa Englannin „laillinen järjestys ja sosiaalinen rauha” oli vain lyhytaikainen seuraus Englannin proletariaatin horrostilasta, joka kesti likipitään vuodesta 1850 vuoteen 1900.

Englannin monopoliasemasta on tullut loppu. Yleismaailmallinen kilpataistelu on kärjistynyt. Elinkustannukset ovat kallistuneet. Suurkapitalistien liitot ovat musertaneet pikku- ja keskitason isännät sekä langettaneet kaikki rasitukset työläisten hartioille. XVIII vuosisadan loppukauden jälkeen, vuosien 1830—1840 chartismikauden jälkeen Englannin proletariaatti on jälleen herännyt.

Vuoden 1914 perustuslakikriisi on oleva eräänä tärkeänä vaiheena tuon heräämisen historiassa.

„Putj Pravdy” № 57,
huhtikuun 10 pnä 1914

Julkaistaan „Putj Pravdy” lehden
tekstin mukaan